

Festa Major de

BLANCS i BLAUS

Elisenda Pineda

Relat 2025

RELAT DE LA FESTA MAJOR DE BLANCS I BLAUS 2025

Aquest primer relat que em dispo a perpetrar i que els afamats lectors granollerins (em consta) devoraran com si fos un rajol acabat de sortir del forn, no és més que el tret de sortida d'un quadern de bitàcola festiu i compromès.

Us he de confessar que, com alguns dels meus companys, a Granollers hi vaig ser poc i malament a principis de segle XXI. Servidora tenia cert coneixement a l'hora d'iniciar una nit de divendres, però el perdia a mesura que anava ingerint tota mena de begudes tropicals que empenyien a la improvisació i en deixar-se anar.

En una d'aquestes nits, no em feu dir com, em vaig trobar a la Porxada valorant positivament la seva arquitectura i preguntant als aborígens per algun pub-bar-discoteca-lloc de mala mort on anar a omplir el dipòsit de la felicitat immediata.

Aquest és tot el record que conservava de la vostra ciutat. Fins ahir.

A les deu del matí tenia una cita per passar una jornada sencera amb la colla dels Blancs. Servidora no condueix i, per tant, la meva mobilitat depèn exclusivament de la marededéu de la RENFE. Avui tinc sort i anem a l'hora!

Constato que el malnom de Granolleig no és perquè sí, però tampoc posaria la ciutat en un podi de lletjor. Vagin a Figueres, passin per Manresa i rubriquin a Tortosa i ja m'ho diran.

A la Roca Umbert m'hi esperen els Blancs. El primer acte és una cercavila i em fa manta il·lusió. Tot el que siguin gralles, faixes, espardenyes de set vetes i figures de 80 quilos que ballen amb un estil que demana a crits un massatge d'osteòpata, m'agrada.

Em rep la Montse Garriga que fa de tot i és a tot arreu (jo diria que n'hi ha més d'una), i em presenta els que seran els meus companys de festa. Gent jove, neta, compromesa i amb una certa ressaca per culpa d'un allioli txernobilístic ingerit la nit anterior i que encara remenen a la formigonera que tenen per estómac.

La Montse m'explica que aquesta festa és genuïna, original, no n'hi ha dues. Me'n relata l'origen, la rivalitat, la cosa en si. Al costat del local dels Blancs, el dels Blaus. Entenc que hi ha certa cordialitat, germanor, *fair play*. De cop, algú em fa entrega de la samarreta dels Blancs i m'expliquen per què hi ha estampat un garfi al pit. Enguany han basat la seva festa en un fil conductor: els pirates. Sembla fet expressament! Servidora és premianenca i la nostra Festa Major es basa en l'atac dels pirates a la nostra ciutat.

M'expliquen que el dia acabarà amb una adaptació de *Mar i Cel* que faran de nit a la Porxada. Un altre pessic al cor: ells no ho saben, però servidora va decidir cursar estudis d'Art dramàtic gràcies a Dagoll Dagom.

AMOR.

Comencem el desembarcament de la tripulació blanca amb els Gegantons. A banda i banda, corren esperitats cinc mainades a bord de cinc Espurnes, les filles de la Guspira. Arribem a la Porxada on ballen els Gegantons i la canalla pica de mans. Aleshores es perpetra un acte que havia quedat sepultat en un oblit latent i que han recuperat per donar feina als adolescents: el Despertar de la Cuca, una bèstia que surt de l'Ajuntament com si despertés d'una hibernació eterna. La bèstia és reeixida i se celebra amb actuació i lluïment de la Guspira i els Encenalls, la colla dels més menuts que ballen amb agilitat pirotècnica.

Focs artificials a l'ajuntament i orxata amb fartons per *tutti quanti*. Me'n posi un got.

Els bons amics Blancs em diuen que aquí no s'hi ha de veure res més, que anem a conèixer Les Guapes. Les Guapes són unes senyores estupendes que han entrat a la conga de la maduresa amb envejable desplegament energètic. Les anem a trobar a una de les places de la ciutat on estan acabant de penjar les garlandes. Només arribar les trobo al voltant d'una taula celebrant l'aniversari d'una d'elles i remullant amb un Parxet DO Alella. Quines senyores! Quin ram!

El cava ens obre la gana i hem de fer cap a dinar amb la junta. Soc testimoni de la reunió per valorar els actes perpetrats i projectar amb màxima professionalitat els que vindran. Treuen unes llibretes a les que han batejat amb el nom de bíblies on tenen diverses taules excel·lents amb font -5 amb tots els actes i les responsabilitats de cadascú. No entenc com no s'hi perden, amb tantes coses. Cadascun d'ells és enllaç d'altres colles de Blancs. Hi ha tantes colles com perfils de gent que hi treballa. Parlen a la vegada, però s'entenen.

Després em fan entrega d'un cofre amb tots els objectes que em caldran per passar una bona festa. A dins, un mocador dels Blancs que em poso automàticament i que provoca un crit de terror entre els presents. Es veu que, fins que no hi ha el Repte, posar-se el mocador és símbol de malastruc.

Mitja hora de descans i de pet cap a la recerca de les persones que han de guanyar una gimcana passada per aigua per ser remulladors oficials el dia del Correigua. Primer és el torn de la mainada que passen per piscines i inflables mentre uns descreguts els mullen a cop de mànega des de les "genies". Salten, esquiven, rellisquen, s'aixequen... ho fan francament bé.

Després arriba el torn dels adults i és ben bé que la pèrdua de dignitat va directament lligada als anys conquerits. Hi ha gent que gairebé es rebenta la boca, d'altres que s'hi deixen mitja pell o el bo d'en Canudas que porta les ulleres a l'alçada de la barbeta i va ensenyant mitja guardiola mentre fa la croqueta a l'últim inflable. Fins ara, el millor moment de la festa!

Després d'aquesta experiència aquàtica ens dirigim al Correbars. En Canudas torna a aparèixer en escena i m'empeny a ingerir un suc infecte d'una cabra que només treu mala llet. No bevia un beuratge igual des que a principis de segle XXI vaig aplaudir l'arquitectura de la Porxada.

Es fa tard i arriba el moment de *Mar i Cel*. Els amics Blancs m'asseuen a primera fila, al costat esquerre els germans Miralles i a la dreta... Canudas, un altre cop?

Comença l'espectacle, aquelles notes del Mestre Guinovart que ara fa sonar la Marta. Carai, que bé que sona, això! Surten els actors i les actrius i VERGESANTA, QUÈ ÉS AIXÒ? El «barco» és de veritat, l'han fet ells, amb tot luxe de detalls: a la proa hi han posat el cap de la Guspira, l'escut de Granollers a la popa, veles, xarxes, notes, Blancs... quina gran adaptació, quina posada en escena, quina remoguda de sentiments! Ara faria un relat cursi perquè a fe de Déu que em queien les llàgrimes a raig, però AIXÒ és més que una festa, és un exercici de generositat absolut.

Aquest dia ha estat un regal, m'enduc amics i alegria. I un pessic blanc al cor, ara hi poso la nota cursi, ja em dispensaran.

Granollers, 24 d'agost de 2025

L'Elisenda Pineda, guionista i actriu de formació. La primera oportunitat professional li va arribar a Urbe TV on va presentar, juntament amb Xavi Canalias, el programa musical "Zona Urbana". Després d'això va arribar "El salt de l'àngel" a TV3 amb l'Àngel Llàcer. A la ràdio hi arribà de la mà d'en Vador Lladó al "Fricandó Matiner" de RAC105. A partir d'aquest moment, la seva carrera s'ha desenvolupat en diversos mitjans estatals i autonòmics.

Actualment, col·labora al "Matí de Catalunya Ràdio", a "Les Dones i els dies", i a "L'Altaveu" de TVE i compagina la seva feina de guionista amb diferents formats per 3Cat.